

staende Lovgivning hjemler Politiet Ret til at udstede ifølge Lov om Løsgænger og Betleri af 2den Marts 1860 § 2, og af, at vedkommende for hver Gang, er straffet efter § 1. Altsaa, det er sandt, hvis den, der driver Utugt som Erhverv, ikke kan affholde sig fra at opfordre eller indbyde til Utugt paa Steder, der ere tilgængelige for alle og enhver, men atter og atter overtræder Forbudet derimod og bliver straffet derfor, kan vedkommende ogsaa blive straffet for Løsgænger, saa snart hun ikke kan paavise anden til sit Underhold tilstrækkelig Indtægt end den, som hun faar ved dette Erhverv. — Endelig ramme vi i § 3 de saakaldte Alfons'er eller Sutenører, Mænd, der leve helt eller delvis af en Kvindes Utugt. — Lovforslagets § 4 er den nuværende Straffelovs § 182, som jeg rørte ved før, kun vil det ses, at vi i Stedet for Bestemmelsen om den, der tager Fruentimmer til Huse, som ernære sig ved Utugt, giver den Bestemmelse, at „det er forbudt at holde Bordel“. Hvad der ligger deri, bliver der maaske Lejlighed for mig til at komme ind paa ved Lovforslagets senere Behandling. Her skal jeg kun sige, at derved tilsigte vi at ramme enhver, der gør sig Indtægt af at leje Bolig ud til Kvinder, som søge Erhverv ved Utugt, naar hans Indtægt stiger eller synker med Indtægten af Erhvervet. — Lovforslagets § 5, som aabner 2det Afsnit, det om venerisk Smitte, er ordret § 181 i Straffeloven. Det øvrige af Lovforslaget er i Grundlaget det samme, som findes i Lov af 10de April 1874 §§ 1—2. Det er det udmærkede Grundlag, som der er lagt for en virkelig god Lovgivning paa dette Omraade, som vi ved dette Lovforslag søge at bringe Liv i. Hidtil har det nærmest været et dødt Bogstav dette, at enhver, der lider af denne Sygdom, er pligtig til at søge Helbredelse derfor og kan i den Anledning forlange saavel Lægebehandling som Hospitalsophold paa det offentlige Bekostning. Det staar allerede i Loven af 1874, og det er det, vi her gentage, men som vi søge at gøre virksomt navnlig ved at fastsætte Straf for de Læger, som overtræde de her givne Bestemmelser, og med Tvang dels i Form af Bøder, dels i Form af Fremstilling ved Politiet over for de Patienter, som ikke fremstille sig frivillig til den Lægebehandling, de altsaa ere pligtige til at underkaste sig. Maa jeg med Hensyn til et af de vigtigste Spørgsmaal i denne Sag, nemlig Spørgsmaalet om Tvangsundersøgelse med Hensyn til, hvorvidt vedkommende lider af denne Sygdom eller ej, tilføje, at en

saadan afvise vi ikke principielt, hvilket ganske vist mange af dem, med hvem vi ellers dele Syn i denne Sag, have forlangt. De Herrer ville se af § 11, at vi tillade en saadan Undersøgelse i 5 Tilfælde; naar en er sigtet for offentlig Skandale efter § 1, som Alfons efter § 3, for at have smittet en anden efter § 5 eller for, naar man selv er venerisk smittet — der er her Tale om Ammer — at have taget en anden Kvindes Barn til Brystet, eller endelig efter § 2 for Løsgænger. Men der bliver den store Forskel paa det bestaaende og det ny, at hidtil har Politiet kunnet tvinge dem dertil, nu kan der forlanges en Retskendelse derfor. Der er ogsaa ifølge § 12 den store Garanti for denne Undersøgelse, at over for en Kvinde skal den, medmindre hun udtrykkelig giver Afkald derpaa, foretages af en kvindelig Læge, for saa vidt en saadan er at faa. Med disse Garantier have vi ment at kunne gaa med til en Tvangsundersøgelse paa dette Omraade. Noget helt andet er det naturligvis, at den, der allerede er tagen under Behandling for en Sygdom af denne Art, er pligtig til at underkaste sig, hvad Behandlingen medfører, altsaa ogsaa Undersøgelse.

Dette er Hovedindholdet af det Lovforslag, vi foreslaa, og som vi hermed ønske Lykke paa Vejen. Man kunde maaske sige, at Sporene skræmme, thi det er 8de Gang, der her for Tinget foreligger Forslag til en almindelig Løsning af dette Spørgsmaal — jeg ser bort fra den delvise Løsning, som forelaa i 1894—95 i et Forslag fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgekreds (Wagner), og som førte til den eneste Lov, der overhovedet er kommet paa dette Omraade siden de Love, vi her bekæmpe — og alle disse tidligere Forsøg paa en almindelig Løsning af Spørgsmaalet ere strandede. Af den Grund kunde man mene, at der heller intet Haab er for os denne Gang, men det tro vi dog, og jeg skal ganske kort sige, hvorpaa vi støtte vort Haab om nu bedre end før at kunne naa til en Løsning af dette Spørgsmaal, om hvilket den norske Rigsadvokat Getz har sagt, at det af „alle Tidens brændende Spørgsmaal er et af de vigtigste, men ogsaa et af de vanskeligste“. Vi støtte vort Haab for det første paa, hvad der er passeret her i Staden i de senere Aar. Jeg omtalte det før og skal ikke komme tilbage dertil. Det er klart, at disse Kendsgerninger maa gøre det dobbelt paatrængende for os at se at komme bort fra de